

*) Dieser war ein Gefesselter bei Krefeld.

Gås det Du at fæd har i Hogen,
 Dem fæl Du og ættingar, Æna, i ro
 Gitt nyttig; ty Du at og tragen.
 Den Gubben forfient og konungs nåd;
 29, ensom bland fem han framtræde
 2 til Kungen med bref. Gævatten rådd eller død
 2 vilde gjeld; ty lydan dem hædd. —
 De striga tyen, som hvar for sig
 Har lønnet bref i sin kista —
 De blivde upnåpade, hvar på sin sig
 Uaf fua fæder kasta.
 Det ligger til gælden. 28 at Kung vill ha mat.
 28 vad fæl man i hæl nu arddat?
 Det ligger i frambyret på dyrbare fæl;
 28 en fælles fram byttarna fælla.
 Den Kungen ban at, 28 enraler ofta,
 28 id ett bord, så fimpelt, som besta.
 Et den fædler i hæl, som har bød; och berp
 En muntrande bragd att berdita.
 En hånne sig: Kungen lyfter att si
 28 ur hängande waggan med gunga.
 28 an gungade för ro fæl ett barn beruti.
 Det går bra, fæde ban, færa Qumma;
 28 en lade sig Kungen i rustning sin,
 Gatt, bandstär och færd ut balle,
 28 ved ståtar och spårar och tidning sin,
 Der idg, fænt! en oförstætt gjelle.
 Han bjuvlar den natten i ljusvafte ro
 28 d annatles oflådets fiska; *)

[illegible]

GS 1809

Men Gubben han ropade: weg! weg!
Nu börjar det närre att swida.

König Carl Xofteb

Se'n gick han en vecka i Konungens kök,
 Gick spisa af Konungens råttor.
 Bröd fick han, bland annat godt kött och god löf;
 Blef Rocknarr och åt sig rått mat.
 Se'n frågade Konungen: hur står det nu till?
 Är måstkan än läst, denna grymma?
 Han talte, den hjälte, så mild honom till:
 Du skall ur mitt minne ej rymma.

Samt al

med den trogna Bonden

Han tackar sin Kung och affied han tar;
Dertill war han hjertligen glader.
Att honom den nåden förunnad war,
Att tala med Swea Lands Fader.

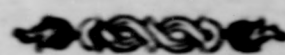
Halfword Bryngettsen

Här fattas dock mycket, som här borde stå;
Men jag kan ej det höga förnimma;
Får därför sluta. Jag kan ej förstå,
Så alldeles olärd mer rimma.
Glorwürdigste Konung! vi flagom din död;
Ty du blef så snöpligen mördad.
Blef dermed räddad ur oro och nöd;
Men Du uti muslen är wördad.

på Gården Klefwemarken i Ede Socken på
Dahls-Land, råddadt från Olmflan af
Des Son

Gud siene vår Konung, och Ständer och Råd;
 Vår Riksböten lyckliga blifwe!
 O, Himmelske Fader! Ditt grundlösa råd
 Och trohet och enighet gifwe!

Engelbrecht Halfwordson.

WESTERN, 1833.
L. A. BOSTONIAN BOSTONIAN

Long Earl war en þjelle ok menniskjast.
 Hans minne gæð aldrið forðat.
 An minnes með nðr de idrolið an,
 þar með þan sit namn þat forðat.
 Arð sag, i min ensalð, nu þjeli en sag,
 Arð wæren eð þat þa forðeligið gæð;
 Arð sag Ewens, þa lunge sag andas.
 De þande en gæð wið de wæðrste sjað,
 Com Ewæge fræn wæðrige dæðsja,
 Arð Earl, iu þafr, beðste de sjað,
 Deð som þærðar iro ok en wæðsja.
 þan sotte þand andra en reðellig man,
 Com, lunge i fræmmande lænd,
 Arð fræmstæð eð þær, þa gæð som nu an;
 Wæð frændr sjað de þandæ.

Men Oumman, bon wachte sichtig, fan ko!
 Don wille den Katten ei mista.
 An weil man oð weia, hwarð konungen gðr
 Om morgon nár ðan upvartnar.
 ðan listar sit bjerta til Oub, som sig þer
 Gðr nader, ðan dnuu ei satar.
 ðan iðnær at Oumman sin walsiga son,
 Oð þallar: Oð morgon wadrinna!
 Eri war iust nár soien þð þimwelenz þrys
 Ein forsa stalle lai brinna.
 Derp sig þan epp oð gicd uppa gatr.
 An kall þu þð þera þð mera.
 Der mitte þan Oubren, som gicd uppa wadr.
 At þerrarne listro an stera.
 ðan lade til Oubren — nu kall þu i bog
 Ertaga oð weli stwer stæren.
 Men Oubren war þastig oð rænde ghab,
 Oð tog fram þen oþruga wæren.
 Gðlad! Ers wæstsid! þall mæren i þar,
 Don at kogg! Jag lðrs idr þappa
 Den satan, til þess þen tpgelen sår,
 Oð jag grimmian om wosen sår tndpa.
 ðan staller jag rommer i tprsprag igen;
 Oð kall þon sår þer sin nðla.
 ðan rommer iðbæsa þð ttrawante þen
 Eil konungen, som sårþoll sin Oðlaia *).
 At Oubren, þerridit, lag konungen sår witr,
 Der war weli ei, som sig þer borte,
 At Ewens wronar, rran all bittide stib,

Gbraftligt betjentsyflan gjorde;
 Men trobet utplånar de andra små fel.
 Man råknar ej noga med wänner.
 Och Kungen war wån med hwarendaste fjål,
 Så widt man af hån det känner.

Eitt affled af Samman Han wänligen tog
Med dubbla Dufater, två röda. —
När Gud gifwer fred, så skall Du så nog;
Då skall jag dig löna för morda.

När' hade jag glömt hwad år och hwad dag,
Som detta påskat och hände.
Men kunde jag sätta det rätt uti lag;
Jag wisligen genast det nämnde.
Jo — år Sjuttonhundra och Ferton dertill;
Men månad och dag står mig åter:
I Juli, när Ljuge till Sex idggas wil.
Annu en. Då husmodren gråter.

Den dagen red Gubben barbara på Mårr
Från morgonen allt upp till qvällen.
En Hofnarr han red öfwer backar och färr;
Hvad skulle han göra på fjällen? —
Han frågade Konungen, hvad resan led.
Hur då? sade Kungen med löje. —
Kände Du, Konung! huru det smed
I Postväskan. Bore ditt nöje
Surt.

Stå godt, Unger Ewen! detta skadar ej stort,
 Din gumpen och satt i eldsmörja.
 Ly nu skall Du snart komma fram till den ort,
 Der man väskan med olja skall smörja.
 De salwad' på väskan med smartaste blod,
 De glömde ej hårdt att pågnida;